

باستانی پاریزی

گرمان در راه آزادی

در وقایع تشکیل حزب دموکرات قبل از جنگ بین الملل اول و تشکیل پلیس جنوب و مبارزات آلمان ها و انگلیس ها، در کرمان حوادث و وقایع مهمی رخ داده است.

اتفاقاً دو تن اذکسانی که در جریان این واقعه بوده اند، یکی از جهت مثبت و یکی از جهت منفی، هر دو خاطراتی نوشته اند که بس جالب است و اهمیت دارد، نخستین سردار ظفر بختیاری است که حاکم کرمان بود و آزادیخواهان کرمان را دستگیر و تبعید کرد، دوم مرحوم احمد بهمنیار کرمانی (دهقان) که خود از دستگیر شد گان و تبعید شد گان بود و خواندن این وقایع از دید دوقطب حادثه بسیار جالب بنظر میرسد .^(۱)

قبل از آنکه بنقل اصل این یادداشت ها پیر دازم، بدنبیست فصلی در باب این وقایع بعنوان مقدمه نگاشته شود تا خوانندگان محترم، هنگام مطالعه یادداشتها بعمل این واقعه پی برده باشند.

این حوادث در واقع دنباله وقایعی است که در گیر و دار مبارزات - مشروطه خواهی در کرمان پدید آمده است .

اکنون با این حوادث توجه کنید.

آوارگان در سرلوحة مبارزات مردم که منتهی بمشروطیت شد. نام کرمان دو تن کرمانی : شیخ احمد روحی و آقا خان بر دسیری روشنتر از دیگران بچشم می خورد ، اما آزادیخواهان کرمان همین دو تن نبوده اند. این دو تن از جمله آنها بودند که دست و پائی

داشتند و از ظلم حکام گریختند و از کرمان دور شدند، اما بودند کسانی که در همان شهر دست از افتخار خود بر نداشتند و هر چه ظلم دیدند خاموش نهانندند و با ساکه تهمت بدینی و بی دینی نیز خوردند اما امروز که شرح حال آنها را مطالعه می کنیم متوجه میشویم که این تهمت از جای دیگر آب میخورده است.

در این مبارزات باید گفته شود که کرمان سهم بزرگی دارد و درین سطور کوشایی از آن نموده میشود؛ خصوصاً که کرمان ازجهت دخالت بیگانگان و مخصوصاً انگلیسها صدمات بسیار دیده است. ظلم بی حد و حساب سه تن کرمانی را از شهر آواره کرد:

نخست میرزا آقاخان بر دسیری بود او بعلت حسابازی میرزا سید کاظم پیشکار عبعالحمد میرزا ناصرالدوله (که علاوه از پرداخت اصل مالیات هفتاد هزار تومان اضافه بنام تفاوت عمل و ۳۰ هزار تومان هم حق والی دریافت می کرد) حدود ۳ هزار تومان بدھی پیدا کرد و چون فرمیتوانست پردازد بارفیق صبیمی خود شیخ احمد درویحی فرار کرد و باصفهان واذ آنجا باسلامبیول دفت و به حضور سید جمال الدین اسدآبادی رسید. (۱)

دیگری میرزا رضا کرمانی که در تهران در منزل امین الشرب (پدر آقایان مهدوی ها) باید جمال الدین آشنا شد و چون بکرمان آمد اورا توقيف کردند و پس از نجات بتهران رفت و کامران میرزا اورا بزندان قزوین فرستاد و در انبار شاهی محبوس بود تا بخارج از ایران رفت و نزد سید جمال الدین رسید، و در بازگشت روز جمعه ۱۷ ذی قعده ۱۳۱۳ گلوله او در شاه عبدالعظیم صدا کرد و ناصر الدین شاه بقتل رسید و برادر آن هم میرزا رضا کشته شد و هم شیخ روحی و آقاخان بر دسیری که آن دورا از اسلامبیول به تیریز آوردند و بقول مرحوم قزوینی «به دستور محمد علی میرزا آنها را در خانه اش در زیر درخت نسترن - یکی - دا - سر بریدند و خود در بالاخانه تماشا

میکردا سپس پیوست سر آن دورا کنده و پر از کاه نموده و به طهران فرستادند.^۱

ده سال بعد فرمان مشروطیت با مضای مظفر الدین شاه رسید اما از اختلاف فدائیان راه مشروطیت کرمان کسی نان مشروطه را نخورد.^۲ و در واقع نان مشروطه کرمان را بعد از آن در بیشتر ادوار کسانی خوردند که نه تنها قدمی در راه مشروطه بر نداشته بودند -- بل سنگ هادر برابر چرخ های این انقلاب ملی نهاده بودند! و اغلبی هم اصولاً کرمانی نبودند.

پنج سالی از شروع مشروطه گذشت. گوئی بر دسیر موطن آقاخان در انتظار قربانی دیگری بودو این قربانی را هم گرفت و چون در باب این واقعه جائی توضیحی داده شده، از جهت یاد از پاکیازان راه آزادی کمی مفصلتر از آن سخن میگوئیم:

نیروی سوم پس از فتح تهران و شکست محمد علی شاه در تهران دو حزب **کرمان** پیدا شد که اولی انقلابی بود و «دموکرات عامیون» نام داشت و دومی اعتمادی بود و «اجتماعیون» یا «اعتدالیون» نام گرفت. حزب دوم پناهگاه اعیان و شاهزادگان بود ولی دموکرات ها با اساسنامه‌ای تند و تیز هدفهای درخشنده را مطعم تظر قراردادند که از آن جمله «افکاک کامل قوه سیاسی از قوه روحانی» و «نظام اجباری» و « تقسیم املاک بین رعایا » و «قانون منع احتکار» و «تعلیم اجباری» و «مخالفت با مجلس اعیان (سنا) » بود.

شعاع این جنبش تحزب بکرمان کشید و کرمانیان که سال‌ها در زیر سلطه خوانین قاجار و قدرت خاندان و کبل‌الملک وهم دخالت انگلیس‌ها و تقویت آنان گاه و بیگاه از ایندوخانواده در جستجوی مفر و روزنه امیدی بودند این تشکیلات را مورد تظر قراردادند و طولی نکشید که پرچم حزب دموکرات

۱ - وفیات معاصرین؛ مجله یادگار

۲ - فقط پسر میرزا رضا کرمانی چند سالی بعنوان پیشخدمتی در مجلس شورای ملی استخدام شد. والسلام

بالا رفت.

معروفتر کسانی که در تقویت این حزب دخالت داشتند عبارت بودند از سید مصطفی خان کاظمی - محمود درگاهی (دستنافی) - آقامهدی رئیس بلد - حاج حسین یاسائی - عبدالله خان پامناری - محمد میرزا ابوالفتح - آقامحمد جواد ناظم التجار - آقامیرزا غلام حسین - احمد دهقان (بهمنیار) - ابوالقاسم (معروف با ابوالقاسم شمر) - علی کاکو - آقامیرزا شهاب (پدر دکتر یقائی) و میرزا حسین خان رئیس نظمیه .

تبیینات این حزب و جرایدی که داشتند چنان در شهر کرمان و نواحی اطراف جنبشی پدید آورد که شهر را یک پارچه آتش ساخته بود ، روزهای میتینگ سراسر بازار کرمان از جمعیتی کفریاده یا مرگ یا استقلال ، میکشیدند عوج میزد دانش آموزان مدارس ملی خصوصاً در آن ایام تظاهرات بی سابقه‌ای داشتند .

حکام این عهد کرمان (قوام‌الملک ، صادرالملک = ۱۳۲۸) و جلال‌الدوله مسعود (۱۳۲۹ ق) چندان اقتداری نداشتند ، علاوه بر آن ، مرکز مملکت - تهران - خود آشفته‌تر از شهرستانها بود .

باید اضافه کنیم که در این دو سال ، بلوچستان بالکل از حوزه اقتدار حکام کرمان خارج شده بود . گزارش‌های آن زمان حاکمی از مطالبات مهمی است و نسخه انگلستان مینویسد :

« طوایف بلوچی سرحد مشغول جمع آوری استعدادی هستند و ظاهراً مقصدشان غارت محال فرمایش است (نومبر ۱۹۰۹ = ذی‌انحرف ۱۳۲۷ ق) ظاهراً ایالت تقاضای وجه نموده و دولت در جواب گفته که اگر مشارالیه نیتواند طوایف بلوچ را مطیع نموده و مالیات از آنها بگیرد ، دولت شخص دیگری را در نظر دارد . » (۲۸ ژانویه ۱۹۱۰ - محرم ۱۳۲۷ ق) . در اوائل ژانویه کاغذی از سردار سعیدخان [بلوچ] به حکمران رسیده باین مضمون که : چون شما (قوام‌الملک) رئیس تمام ایلات فارس هستید و طوایف بلوچ شما را بخوبی میشناسند برای اطاعت و انتیاد شما

کاملاً حاضرند ولی چون دولت ایران بی قدرت و امورات مفتشوش است بلوچ‌ها نمیدانند چه کنند ؟ (فوریه ۱۹۱۰) . قوام‌الملک بدلیل اینکه دولت تقویت لازمه را از او نکرده و املاک او را در فارس حفظ ننموده و بعلاؤه بدلیل این که در مدت غیبتش - که بلوک گردش رفته بود - نایب‌الحاکم‌و م وقت را غنیمت شمرده عليه او اسباب چینی و تهییدات نموده، از حکومت استغفا داد. (ژوئن ۱۹۱۰ - ج ۱۳۲۸) ... وضع کلیه این ایالت مفتشوش است ... در تاریخ ۱۵ ژویه یک دسته ۵۰۰ نفری سارقین فارسی سیرجان را احاطه نموده مشغول جدال بودند اهالی رفسنجان بی‌اندازه در وحشت‌اند... : (ژویه ۱۹۱۰) ... بلوچستان ایران کاملاً از قدرت اختیار‌حکومت محلی بیرون... صارم‌الملک برادرزاده سردار‌جنگ قرار است بکرمان بیاید ...

نصرة‌السلطان نایب‌الحاکم‌و بی‌کفایت و مورد تنفر و مخالفت انجمن‌ولایتی و مردم است. ^۱

گمینه دموکرات بسرعت در فکر تحکیم تشکیلات خود افتاد. همکاری و یک‌رنگی مردم کرمان در واقع از جهت مواد آئیننامه این حزب نبود ، بل از آن جهت بود که اولین پرچم در برابر یک‌صدسال حکومت جابرانه و عمال آنان بلند شده بود و خصوصاً علیه‌آنکلیسها که با تقویت دو دستگیها موجب بدیختی و بیچارگی مردم این تواحی بودند.

عجب‌اینست که یکی از عمال فعال انگلکیس در ایران نیز توانسته است هدف‌های بلند این‌عده را نادیده بگیرد و گوید:

« سال‌ها بعد اذ آن، من (سرکلادر مونت اسکرین) باین نتیجه رسیدم که عدم توجه ما بنارضایتی این عده (دموکرات‌ها) و جدی نگرفتن آنان ، اشتباه تأسف آوری بوده است . حداقل این‌عده نزدیک ترین قشر به آن چیزی که میتوان نامش را « روشن‌فکران

ایران » گذارد – بودند و تنها گروه مخالف سیستم حکومتی خود کامه و منحطه محسوب میشدند که سعی داشت کشور را بر طبق منافع خویش و در راهی غلط اداره کند . »^۱

توفيق دموکراتها درواقع پیش از آن معمولاً شهر دچار دو دستگی هائی بود که برخی طرفدار و جزء ایادی وکیل‌الملکی‌ها بودند و جمیع طرفدار شیخیه، و همین عامل بود که شر، مال قبیل از این یعنی در سال ۱۳۲۳ ق (یکسال قبل از اعلام مشروطیت) منجر به چوب بستان آیت‌الله حاج میرزا محمد رضا شد.

این دو دستگی مدتها ادامه داشت تازمان شروع فعالیت حزب دموکرات واقع اینست که به قول سرکلامونت اسکرین قنسول انگلستان در مشهد و کرمان: « یک نیروی سومی در کرمان وجود داشت و این نیرو را دموکرات‌ها تشکیل میدادند و مقامات رسمی کرمان به دو دسته کاملاً عتماییز تقسیم میشدند: « باند شاهزادگان » و « باند سردار ». این مسئله هم کاملاً آشکار بود که گروهی از ملاکین که هرگز در خود ایالت کرمان پیدا نیشان نمیشدند، اغلب ثروت ایالت و نیروی انسانی را در اختیار داشتند . .^۲

این نیروی سوم چنانکه گفتیم بسیار قوی شد و زمینه را برای بودن انتخابات و چیرگی بر اختلافات محلی وقطع ریشه‌های خانوادگی آماده میکرد خصوصاً که جوانی بسیار محبوب و باساده و خلیق از اعضاء حزب دموکرات بودند و نظمیه شهر را داشت و با این حساب بسیاری از توظیه‌هایی که علیه افراد پر شور و پاکدامن حزب دموکرات پدید می‌آمد نقش برآب میشد . (ناتمام)

۱ - جنگ جهانی در ایران ص ۶۹ .

۲ - جنگ جهانی در ایران ص ۹۰ .